

farligt Incognito.

Roman

Hjalmar Hjort Boyesen.

(Fortf.)

Indet havde været saa adelmobigt, men dog kunsten lod utroligt; men dog kunsten ikke endnu besluttet sig til Hans Selvaagts forrede end-

alle Skilfagning. De tror, det er for Pengenes brummede han, jeg kunde lige

gjøre Dem en Present med det men jeg kan ikke lide at selge min

gjil atter op og ned ad Gulvet, men snakkende Stoler gjorde endog

Da havde jeg beundrende med Dig og hans Hjerte var fylt af Dels

og Skjærlighed. Hverledes skulde han nu affaste sin

adgang? Enhver Time, der gik, et et Nat af Dobbelt og Fortils

knæring ham, som blev vanskelige mellemstige at bryde igennem.

han gav sig til at tale om almindelig med Dig, paa hvem han troede

gjort et gunstigt Indtryk. Han var udfyrdig ham om Amerika, som

var vant til at betragte igennem Harens Taage af Whisky, Damp,

og Pistolfog; hun var meget for over at høre en saa forskellig

og, og naalig over hans Patrio- Hun havde aldrig tænkt sig, at

han kunde have noget tilovers for et geografisk Begreb.

Den høje er Amerika andet end den Verdens Kludepose, hvori Europa

alt, hvad der er ubdelt, eller ikke erens i dens egen sociale Hæder,

snarere et Pulstekammer, hvor al menneskelig Humbug, som den

Verden ikke ved, hvad den skal gjøres, er strejst ud over en saa uhyre

afsnit Land, at enhver kan skabe sig sig vil uden at forulempe den

og tog naturligvis Handfæst op for kooperede Fædreland, og en lioelig

fulgte. Samtalens Lob kom han til at om-

line Erfaringer som Hyrde, Kæmper, Guldgriber og Jordsejer, og

der hendes Fantasi med Billeder, er hende ved selve deres Fremmed-

Her var en Mand, der talte om Epileptiker i de laveste Stillingen

Spør af Skam eller Pral; som sine Hænders og sin Hjertes Arbej-

de samlet sig en Formue, og sam-

vidt i Livets mest forskellige Si-

Da var en sand Frihedsatmosfære hele hans Person — hans folbre-

energiske Ansigt, hans ligefremme, friske Væsen og ukunselde Tale.

faa Tilflugt bag en vældig Nøgty, som han blæste ud som en spruttende Hvalfisk.

Ewald begyndte at føle sig mindre vel tilpas. Der var en klæpende Gjentjens-

delse i dette Blik, eller snarere en brændende Tivol — et begærligt Dulle, et Haab imod Haab.

Der er noget i Deres Ansigt, som minder mig om min Son Ewald," syntes dette Blik at sige, "men det er naturligvis en Tilfældighed — min urolige

Samvittighed fremtryller hans Billedet i ethvert fremmed Ansigt jeg ser."

Den foregaaende Aftens Scene vendte tilbage i Ewalds Grindring. Kunde det være muligt, at hans Fader efter femten

Aars Forlob sørgede over ham med en faa dyb og overaalende Sorg? Var det ikke snarere den Uret, han havde begaaet

imod ham, som nu pinte ham? Var det ikke Samvittighedens manende Røst, som hvædede til ham i Natens Stilhed?

Had det end kunde være, var det Ewalds Mening at komme sin Fader til Hjælp og gjøre det saa snart som muligt.

4. Kapitel. Ewald vendte hjem fra sit Besøg paa

Fossevang, med Loro i Sindet. Han forekom sig selv som en daalig Skuespiller, der har paataget sig for stor en Rolle.

Han solte, at han burde springe alle lemliggende Aften over, og straks tage fat paa Slutningsscenen, og han vilde

silkket ogsaa have gjort det, hvis ikke en ny, uventet Fremtoning var kommen

imellem, der gjorde hans uslybige Plan saa indvillig, at det næsten ikke længere

stod i hans Magt at sio sig ud deraf. Mærkeligt, som det selv forekom ham,

var det blevet ham en Sag af yderste Vigtighed at vise sig beundringsværdig i

Diga Reimers Dine, og som et indledende Strid hemmod dette Maal havde

han frevet til en Ven i London for at anmode ham om at kjøbe og sende ham

to smukke Videbuste, to Skjærebuste og en let lille Vogn.

Kæppe en Uge efter antom en højtidelig engelsk Groom med Hestene.

Deres Antkomst vakte en uhyre Opsigt blandt den fredelige, intet anende Befolk-

ning, og drev Amerikanerens Ry til det højeste. Da han indbød Kaptejnens

Niece til at bestige den ene af Rideskimmelne, og ride en Tur med ham igennem

Dalen, solte han sit Hjerte foulne af Glæde og Vindlyst.

Hun, som al Tid havde udtalt sin Forsagt for al forsængelig Pragt, opd nu i

fulde Drag af dette Glædes Væger. Amerikaneren gjorde ligeledes hyppige

Kjoreture med Kaptejnen, og det kan ikke nægtes, at han begyndte at nyde sin

stifikation efter Haanden som Vanen sløvede hans Samvittighed. Han forekom

sig selv som en Romanhelt, og den uafværlige Situation fyldte hans Sind med

en saa ungdommelig Glæde, at han alesen af den Grund opfattede Fortællingen

fra den ene Dag til den anden. En Betragtning, som ogsaa havde stor

Vægt hos ham, var Diga's Kærlighed imod den forlorne Son; han havde al Grund

De er en stærk Mand endnu, til Trods for Deres Aar. De kan seje mange

Knob endnu, inden De kommer i den sidste Haan."

"Jeg drøier om fora et Kærtstj uden Nor, det er det hele. Dette Kærtstj sprang

lef for femten Aar siden, og det kommer aldrig paa re: Kol igjen."

Ewald greb fat om Træet, ved hvilket han stod. En pludselig Taage lagde sig

over hans Dine. Havde han søgt Hævn, saa havde han det nu i fuldt Maal. Om

det saa kun var af Medlidenskab, var hans Tid til at tale kommen nu.

Men Ewald kunde ikke tale. Hans Strube var som sammensnøret, og hans

Lunge syntes tyk og uregerlig. Den gamle Mand saa op i hans An-

sigt, men kunde ikke tydeligt se det. "Jeg har tænkt paa at spørge Dem

om noget, Mr. Graham," begyndte han dæmpet, "har De aldrig i Amerika mødt

en ung Knop ved Naam Ewald Nordahl? Han var min Son, den eneste, jeg

havde."

Ved de sidste Ord overaalende Bevægelsen ham; han rystede utaalmodig sit

Hoved, og uden at advente Svar stod han op og gik bort gennem Stoven.

Ewald vidste ikke, om han turde følge ham, og endnu inden han havde besient

sig, hørte han Diga's Stemme, der kaldte ud ham fra Kloden. Hun havde fan-

get en tredje Aar. "Jeg kan ikke trække dette Uhyre i

Vand," sagde hun, da hun blev hans Skikkelse var imellem Træerne, "den er

fast bestemt paa at trække mig om Vord."

"Hold bare fast et Øjeblik!" raabte han tilbage, "jeg skal hjælpe Dem."

"Jeg kan ikke! Mine Arme er som lamslaaede."

Han saa den stramme Linje og Stangen, som næsten var bøjet dobbelt, søjse

lid og bid under Jiftens Anstrængelse for at komme løs igjen.

"Slap Linjen!" raabte han og sprang ud i Vandet, som skumende brød sig

omkring hans Kne. "Jeg har sluppet den saa meget jeg

kunde."

Hun holdt fast med forsviolet Stykke, men da han var tyve Fod fra hende, slap

han Stangen, der dansede lystigt med ad Kloden. Maaske det vilde have været

forfigtigt at anse det for et Tab, men forsigtighed er næppe den raadende

Jørelse i en Mand's Hjerte, naar han faar lige over for den skinde, han brunder.

Den samme Instinkt, som faar Hamnen til at synge og Loven til at myrde

Eftermiddagsolen skinnede igennem Bladene, og kaldte sine Stroaler paa de

tre solglinsende Aar, der ved deres overordentlige Størrelse fyldte Diga's Hjerte

med Skøthed. De naaede Fossevang tidsnok til at faa en af dem lagt til Mid-

dag. 5. Kapitel. To Maaneder efter Ewalds Antkomst,

da Svært Gimne havde faaet, hvad han ansaa for en paa lille Formue, ud af

ham, da den halve Befolkning i syv Søgnes Distrikt var valfaret der for at

se Hestene i Djesyn; da Birkeræernes Lov var begyndt at blive mørkt og

svært — da fort sagt August Maaned var samlet til sine Fædre, og September beredte

sig paa at bestige sin høstige Trone — antom to fremmede til Døren, hvis Etæg

robede dem som Amerikanere. Intet andet Folk, hvor barbarisk det

end maatte være, har nogen Sine et Kindsslag med en rager Overlade De

to Mand havde grove, almindelige Træk, og angav deres Naame som Beagle

og Turner. De indloerede sig paa Bif, en Gaard, som laa nord for Gimmis, og

bestilte til sig synladende ikke andet end tyge og telegrafer. To Gænge

gjorde de Ewald en Visit, og endstjont de paa ingen Maade

viste sig paatrængende eller uforskammet, lykkedes det dem dog at

gjøre Ewald urolig. Hans paatagne Naavn trykkede ham

og gjorde ham ilde tilpas. De to Mand's Tale, deres Ubeende, deres Kindsslag —

fort, alt, hvad der stod i Forbindelse med dem — irriterede ham.

Han længtes efter at yppe Strid med dem; han vilde have givet Aar af sit Liv

for at maatte kaste dem ned ad Krappen. De var en Blet paa Naturens

fuldkomne Afsyn; de spolerede Dalen ved deres Nærverelse. Han undrede sig over, at

Gud nogen Sinde havde skabt noget saa utilladeligt, saa ubehageligt.

Den lille Roman, høortil han havde udtænkt sig Planen, og som han

havde tænkt paa med faa megen Glæde, forkom ham pludselig kjedelig og absurd.

Han vilde nu kun kjøbe sig at gjøre en Ende paa den.

Han besteg sin Klodstime, og ligesom den tolde Ribber i Balboden, lod han

Jrygt og forsigtighed og alle andre prisværdige Udyr langt bag sig i sit

hurtige Ridt til Fossevang. Han sit at høre af Tjenestefolkene, at

Miss Diga var i Brugthaven, og der fandt han hende, staaende paa en

Stige, med Hovedet op imellem Grøene paa et Blommetræ. Hendes Hat

laa paa Jorden, og hendes Haar var en Smule i Lorden. Hun havde en stor

Du vil blive plyndret i Chicago

under Verdensudstillingen, derjom du ikke ved Bested.

Enhver Abonnent paa "Saturday Blade" eller "Chicago Ledger" faar et frit

Bested i hver af de to aviser, og det er en stor fordel, da de to aviser er

de største og mest populære i Chicago, og de to aviser er de eneste, der

er de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er

de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er

de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er

de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er

de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er

de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er

de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er

de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er

de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er

de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er

de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er

de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er

de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er

de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er

de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er

de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er

de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er

de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er

de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er

de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er

de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er

de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er

de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er

de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er

de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er

de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er

de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er de eneste, der er

Advertisement for 'DR. WESLEY' medicine, listing various ailments and the doctor's address.

Advertisement for 'DR. NELSON' medicine, listing various ailments and the doctor's address.

Advertisement for 'DR. NELSON' medicine, listing various ailments and the doctor's address.

Advertisement for 'Gnebersdrifke' (Gnebersdrifke) featuring a bottle and text.

Small text at the bottom of the page, possibly a printer's mark or additional address.